

4 Cena Numeru wszędzie
Centy • (8 halerzy).

PRENUMERATA

miesięczna wszędzie, zarówno w Krakowie jak w prowincji 2 K, już z dostawą do domu, wzdłużnie z przesyłką pocztową. Prenumerata za granicą 2 marki, 3 franki, 1 rs. 20 kop.

POJEDYNCZE CZYTELNIARZE NABYWAĆ MOŻNĄ WE WSZYSTKICH AGENCJACH PISM I NA WSZYSTKICH DWORCACH KOLEJOWYCH.

NO WINY

Dziennik niezawisły demokratyczny ilustrowany.

OGŁOSZENIA

za wiersz petitu 16 hal., za każdy następny raz 12 hal., drobne ogłoszenia po 4 halercze od wiersza (minimum 30 hal.). Nadesłane za wiersz petitowy 50 hal., spody na każdej stronie po 3 Kor. — Załączniki 20 Kor. za tygiel.

Inseraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. Hupezya.

Administracja „NOWIN”: ulica Zaczęta 7, otwarta od 9—1 w południe i od 3—5 popołudniu.

Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencja Sokółowskiego, Pasaż Hausmana L. 2.

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, ul. Zaczęta L. 7, Tel. 512. Redaktor przyjmuje od godziny 11 do 12 w południe. — Ekspedycja „Nowin” poranna w drukarni Rynek gł. L. 8.

REDAKTOR NACZELNY:
JUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 512) od godziny 9 rano do godziny 8 wieczorem w biurze przy ul. Zaczęta 7, Rekopisów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą wieczorem o 5 i zrana o 8. Cena numeru 4 ct. (8 hal.). W poniedziałki i dni poświęcone „Nowiny” wychodzą o 9 zrana. Cena 2 ct.

Smok podwawelski.

Wyznajemy otwarcie, że wybory krakowskie przyniosły nam niespodziankę. Wiedzieliśmy, że ani mowy nie ma o zwycięstwie socjalistów w trzech okręgach miasta, ale lekaliśmy się zwycięstwa Daszyńskiego na Wesołej. Lekaliśmy się na datego, bo akcja stronnictw narodowych — także i to wyznajemy otwarcie! — była tak spójniona i tak nieodstępnie prowadzona, że sukces socjalistów, który od kilku miesięcy skoncentrowali wszystkie swe siły na Wesołej i prowadzili najszczegółowszy kataster wyborców, był bardzo prawdopodobny. A jednak — mimo to wszystkie powszechne głosowanie dało drowi Petelenowi 191 głosów więcej niż Daszyńskiemu! To nie jest, jeśli się uwzględni wszystkie okoliczności, drobna różnica, to już znaczna większość, to niedwuznaczny objaw łudu ludowego!

W innych zaś okręgach miejskich, jakkolwiek narodowi wyborcy nieśli się w wyborach posili do urny, socjaliści zostali zupełnie zdysztanowani, narodowi kandydaci uzyskali 600—900 głosów więcej! Najbardziej ciekawym „Naprzód” nie uwiary chyba, że przy powszechnych wyborach na 3000 głosujących można takie większość osiągnąć „robojem” i „swindlem”, jak roztępiony świśtek socjalistyczny odważył się twierdzić.

Tu lud przemówił, tu przemówiło obywatelskie sumienie narodu! Państwo Krakowa — i stałość międzynarodówki ujawniła się właśnie dzięki powszechnemu prawu głosowania. I trzeba było wczoraj wieczorem widzieć tę radosną gorączkę tłumów, ten wzruszający ogół, a jakim przyjmowano wieści o zwycięstwie narodowych kandydatów, aby poznać prawdziwą duszę Krakowa.

Rezultat wyborów, adeptym hydry międzyrodowej w Krakowie jest cynamem, którego echa roszą się po Polsce całej, która zawsze ma oczy skierowane na Kraków, jako na siedzibę państwowości, jako na płonące naczynie Złota narodowego. I dlatego ta manifestacja polskości na dzień tak ogromne znaczenie.

Wybierając do parlamentu kandydatów narodowych, lud o demokratycznych przekonaniach, obywatelstwo krakowskie wystawiło sobie chlubne świadectwo patriotyzmu i politycznej dojrzałości. Za to obywatelstwo temu należy się cześć!

Niech żyje polski Kraków!
Niech żyje państwowe miasteczko krakowskie!

Podwawelski czerwony smok, który ludu straszył swym rykiem, okazał się marnym potworkiem, okaszany na sągiadę, z którym miasteczko nasze teraz da sobie radę bardzo prędko.

ś. † p.

Dr. Henryk Jordan.

Zgasił maż wielkiej miary. Człowiek idei i czynu państwowego i wielkiego, gorącego serca. Imię jego pozostanie we wdzięcznej rodaków pamięci i zrosło się po wszystkie czasy z historią naszego grodu, który mu zawdzięcza wspaniałe dzieło i wspaniałą ideę parku Jordana.

Cześć pamięci wielkiego męża, wielkiego filantropa, opiekuna i ojca młodzieży! Prezydent miasta na żalobnym posiedzeniu Rady miejskiej rzucił myśl uczczenia prof. Jordana pomnikiem. Myśl tę wdzięczny lud krakowski podejmie z zapalem. Kraków umie cześć swych wielkich mężów — i jakkolwiek prof. Jordan sam sobie wiecznotrwały pomnik wystawił swą działalnością — pospieszy w czyn

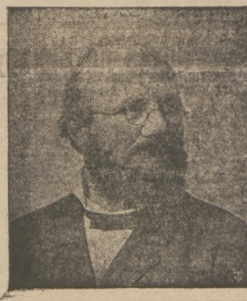
wprowadzić tę myśl piękną wzniesienia widomego dowodu miłości miasta ku prawemu Synowi Ojczyzny.

W dodatku do wczorajszego numeru „Nowin” donieśliśmy już o śmierci prof. dra Henryka Jordana. Wiaść ta obiegła lotem błyskawicy całe miasto, wywołując u wszystkich serdeczny żal po stracie człowieka, którego Kraków cały znał, dla którego czuli wdzięczność za wszystko to, co prof. Jordan dla Krakowa zrobił.

Kim był profesor Jordan?

O tem w Krakowie wiele mówić nie trzeba. Była to bowiem osobistość tak popularna, tak powszechnie satysfakcja, jaką tylko może sobie zdobyć prawdziwa, rzetelna sąsuga. Nie było ani jednej sprawy ważnej dla miasta, którejby nie poparł, nie było żadnej sprawy narodowej, w którejby jego nie zasięgnano rady. Kochał nasze miasto i zawsze dla niego pracował, kochał przede wszystkim młodzież, dla której był ojcem prawdziwym. Jako lekarz był znakomitością, która nawet za granicami naszego kraju zdobyła sobie uznanie, jako obywatel blyszczał przykładem prawdziwej pracy, zdolnej do oświaty, zdolnej do poświęceń, jako człowiek zdobył sobie sławę filantropa, którego serce cennie było na każdej niedole.

Urodzony w roku 1842 w Przemyślu, po ukończeniu studiów gimnazjalnych wyjechał prof. Jordan do Wiednia, gdzie studiował medycynę, którą skończył w Krakowie. Użytkowały stopień doktora medycyny wyjechał jako lekarz prakty-

Prof. dr Henryk Jordan.

kujący do Ameryki, gdzie bawił kilka lat, a po powrocie do kraju otrzymał docenturę polonistyczną na Wydziale medycyny krakowskiego uniwersytetu. Wykłady jego śledzący licznych słuchaczy, wśród których młody docent zdobywał sobie coraz większą miłość.

W roku 1887, kiedy zamknięto krajową wystawę, jaka się odbyła w Krakowie, zaczęto się naradzać nad tem, co zrobić z pawilonami, które po wystawie pozostały. Dr. Jordan wystąpił wtedy z projektem założenia parku na miejscu, gdzie się odbywała wystawa. Rada m. nie bardzo chętnie patrzyła na ten projekt, sądząc, że doprowadzenie go do skutku będzie zbyt duże sumy kosztowało. Wtedy dr. Jordan oświadczył, że będzie pracował około założenia parku na własną rękę. Co szłaś! — to dzisiaj widzimy. Takiego parku, specjalnie dla młodzieży i dla ćwiczeń młodzieży przeznaczonych, nie ma żadne miasto. Jak taki park jest potrzebny, o tem świadczą te tysiące młodzieży, które tam w letnich miesiącach hartują się fizycznie.

Prof. Jordan stał się więc w mieście jedną z najpopularniejszych osobistości. Wybrało go na członka Rady miejskiej, w r. 1895 powierzono mu z Krakowa mandat do Sejmu. W Sejmie zajmował się bardzo żywo stosunkami zdrowotnymi budowy szpitali i klinik, reorganizacją fizycznego wychowania młodzieży, kształceniem fachowych nauczycieli gimnazjów itd.

W r. 1903 dr. Jordan został delegatem Rady m.

Śmiły czyn córki budnika (Patrz artykuł).

Krakowa do Rady szkolnej krajowej. Był dalej członkiem wielu towarzystw państwowych i dobroczynnych, prezesem i honorowym członkiem Tow. Lekarskiego, któremu się bardzo żywo zajmował. Cieszył się miłością i poważaniem w szerokiej kołach młodzieży i w całym mieście.

Zachorował przed dwoma tygodniami na mózg i na serce. Z początku sądzono, że choroba ta nie grozi jeszcze katastrofą, stan jednak chorego pogorszył się z dnia na dzień. Prof. Jordan do ostatniej chwili był bardzo przytomny, rozmawiał z otaczającymi go i czytał gazety. Wczoraj rano o godzinie 5 zmarł na udar mózgu.

Cześć jego pamięci!

Rada miejska — a śmierć dra Jordana.

Wczoraj w południe zwołał prezydent miasta

Radę miejską celem powzięcia przez nią uchwały co do sposobu uczczenia pamięci prof. Jordana. Radni zjawili się bardzo licznie. Prezydent dr. Leo, zabrawszy głos, dał wyraz uczuciom bólu, jaki ogarnął całe miasto po stracie prof. Jordana. Zaznaczywszy, że w przemowie nad grobem zmarłego będzie miał sposobność należycie zaakcentować smutek, jakim śmierć prof. Jordana okryła całe miasto, podał Radzie wnioski, mające być manifestacją żałoby ze strony Reprezentacji miasta, a mianowicie:

- 1) urządzać pogrzeb prof. Jordana na koszt miasta;
- 2) w imieniu miasta złożyć kondolencje rodzinie;
- 3) dać inicjatywę do wystawienia twórcy parku pomnika ze składek publicznych.

Jazda na Bielany.

O ile na święta dopisze pogoda, gościniec do Białych będzie się ról od takich wozów, bo każdy prawdziwy Krakus musi być w Zielone święta na Białych.

Po piętnastu godzinach na furę i wózki, jadąc pięknym białym gościniec, nieestetycznie pełnym kurzu. Nie pajął to jednak humor jadącym, zwłaszcza, że zaskoczyli maż uśmiech gardło popukał.

Wina naturane Dr. NIEĆ i SPÓŁKA Kraków, Rynek główny Nr. 25.

Sprzedaż hurtowna i detaliczna od 40 ct. za litr. Transito 10 ct. na litrze taniej. Cenniki gratis i franko.

4) przemówienie, jakie prezydent będzie miał nad grobem, zamieszczone w protokole obrad Rady m. Przemówienia dra Lea radni wysłuchali, stojąc, poczem odrzucił na znak zadość podzielenie zamknięto. Namieśnik hr. Potocki przyjął imieniem Rady szkolnej kondolencje Rady miasta na ręce prezydium.

Pogrzeb.

Pogrzeb ppor. Jordana odbędzie się w poniedziałek o godzinie 4-tej po poł. na kościeł. miasta. We wtorek o godz. 9 rano odbędzie się z inicjatywę Rady m. nabożeństwo żałobne w kościele św. Barbary.

Korporacje, życzące sobie wziąć udział w pogrzebie, zechcą się zgłosić do biura prezydialnego.

Echa wyborów w Krakowie.

Odpowiedź na pytanie Kraków takiej porażki, jak w piątek wieczorem. Około godziny 6 już zaczęły się przed lokalami głosowania gromadzić tłumy, okazało się rezultatu wyborów. Uwaga umysłowa skupia się najbardziej w Śródmieściu i na Wesołej, tam bowiem wstąpiły się losy dwóch najpopularniejszych kandydatów narodowych i dwóch przewodników krakowskiej masy demokratycznej. Przed strażnicą polną, gdzie się odbywało głosowanie w wyborach do Sejmu, zgromadził się kilkunastotysięczny tłum, który rósł z każdą chwilą. Napiecie wzrosło się coraz bardziej, bo około godziny pół do ósmej wiadomości już wyniki wyborów ze wszystkich okręgów, a tylko na Wesołej sekcje nie pokonywały jeszcze obliczeń. Po godzinie ósmej tłum przed strażnicą zajął całe planty, całe prawie ul. Kolejową aż do ul. Kopernika i Starowińskiej, dogłębnie nawet ulicę Siennej. Dasyński sam, idąc narwany do największego stopnia, co chwila zwracał do strażnicy, czekając rezultatu, a tymczasem między godziną 9, a sekcje jeszcze kończyły obliczenia. Dopiero po godzinie 9 ogłoszono rezultat, oznajmujący zwycięstwo dra Petelensza. Tłumy, do których przedstawiły się wieści o wyniku, nie wierzyły, zdawało się, żeby Dasyński padł. Poprosił nie wyobrażano sobie, że ten Dasyński, to niekiedy kłótnia, pódobek socjalistów krakowskich, młody pód. Totek jeszcze po godzinie 10 tłumy stały przed strażnicą. Była tam polska cyfra socjalistów, którzy prawdopodobnie mieli obrotu zamieścić się i gniew ludu, które zarządzały wszystko, aby zapobiedz ekscesom, nie przyszło, na szczęście, do żadnych zaburzeń. Socjaliści sprowadzili sobie nawet towaryżów z gmin podmiejskich, ale musieli podołować tembardziej, że rezultat wyborów większość obywateli przyjęła z entuzjazmem, co odstąpiło gniew towarzyszy. Wola ludu okazała się nie czerwona, ale narodowa.

Różnica głosów między Petelensem a Dasyńskim wyniosła według protokołu komisji 191 głosów (a nie 121 jak szło podano). Cyfra 121 wynikała oczywiście tylko z myślnego obrachunku dokonanego przez redakcję w pierwszej chwili poręskiej.

Liczne głosy socjalistycznych.

Rzecz charakterystyczna. W dzień wyborów jeszcze obawiano się poważnie, że dwa mandaty krakowskie dotąd są socjalistom. Głoszono i uważano to za pewnik, że pp. Marek i Dasyński mają zapewnioną większość, przebieżano nawet, że o posłanstwo na Nowym Świecie jest poważnie zagrożone. Tymczasem okazało się, że obawy te były puste, a z drugiej strony, teśmy zanadto przeceniali siłę socjalistów w Krakowie. To przecenienie było, swoją drogą, skutkiem przecenienia siły samej partii socjalistycznej, która liczyła na pewne trzy mandaty w Krakowie, a wysunęła czterech kandydatów. Dalej

niechętna agitacja, terror, wyrzany na wyborów, sprawili, że rzeczywiste sytuacje uważano za zbyt niebezpieczną. Tymczasem cyfra wykazała, że to przecenienie siły partii było zjawiskiem metodą partii, że zwycięstwo czterech kandydatów w Krakowie było takąż samą bezsensownością, jak cała niechętna agitacja socjalistów. Bo jak się przedstawiała siła socjalistów wyborów?

W pierwszemu okręgu dr Marek otrzymał 340 głosów, w II sekcji 289, w III sekcji 340 głosów, razem 969 głosów.

W drugim okręgu p. Englich otrzymał w obydwu sekcjach 864 głosy.

W trzecim okręgu p. Mieloch dostał 644 głosy. W czwartym p. Dasyński 1216 głosów.

Ogółem więc cyfra głosów socjalistycznych w czterech okręgach krakowskich wynosiła 2655. I na tych niepełna i tysiacych głosów budowali socjaliści nadzieję zdobycia czterech mandatów!

Tym razem jednak metoda bezczelności zawiodła. Trzeba dodać, że w wspomnianym wyborze cyfra głosów socjalistów 600 głosów, zdobyczych porocem 1000 głosów nieusłuszanym, idących na lew słupek i fraszów, ludzi, a okazało się, że socjaliści w najgorszym razie mają we wszystkich okręgach najwyżej 2000 głosów. I z tem porównano się na ceteri mandaty!

Procentowy stosunek głosów.

Na 18.000 wyborców krakowskich głosowało ogółem 12.952, razem z głosami nieważnymi przeszło 12.000 głosów. A zatem 80 procent wyborców spełniło swój obywatelski obowiązek. Że to wysoki procent i świadczy o ogromnym przejęciu się obywateli sprawą wyborów. Najbliższym był udział wyborców na Wesołej: tam na 2.800 uprawnionych głosowało 2.535 czyli 88 procent! Niechwały to objaw, bo nawet w Austrii dołnej wódecie przynajmniej wyborcza liczba głosujących wynosiła 80 procent.

Socjaliści wykazali liczbę głosów 3.656 (z pominięciem Kasimiera), natomiast narodowo-ekskluziści w czterech okręgach posiadają 6.716 głosów. Okazuje się więc dowodnie, jak silną jest partia socjalistyczna w Krakowie, bo z 3.656 głosów socjalistycznych odliczamy należy oczywiście głosy sympatyków socjalistycznych, którzy wcale do partii nie należą i należałoby nie myśleć, a głos swój oddali socjalistycznym kandydatom zamiast manifestowania swego oporyjnego kierunku. Nawet w rozpraszającym okręgu Kasimiera, nie można liczyć natychmiast zwycięstwa socjalizmu w Krakowie, mających prawo głosu, przynajmniej ponad 1000—1500 ludzi — w przeciwstawieniu do 15.000 innych wyborców.

Wyniki głosowania.

Redakcja „Nowin” ogłasza wiadomości transparentem z okna drukarni Wojnars w Rynek główny, udokorowanej strażnicą. Przed drukarnią zebrał się wielotysięczny tłum ludzi, którzy z zapartym oddechem patrzyli w okna drukarni, oczekując ogłoszenia rezultatu wyborów. A rezultaty te, zorganizowane przez doskonałą służbę sprawozdawczą, miałyśmy pierwsi, tak, że pierwsi podaliśmy wiadomość o zwycięstwie kandydatów narodowych.

Przed ogłoszeniem rezultatu wyborów na Wesołej prawie cały Rynek zalany został formalnie tłumem, oczekującym pojawienia się w oknie kartki, z nazwiskiem wybranego kandydata. Wywieśliśmy ją już o godzinie 9-15, w trzy minuty po skończeniu obliczenia głosów, tak, że pierwsi podaliśmy pewny rezultat. Wywieściano dra Petelensza, który zwyciężył tłumy burliwymi oklaskami, ale szaru nie dowierzały faktowi.

Wreszcie około dziesiątej ogłosziliśmy ustnie wyniki wyborów w okręgu wielkim, bo tłumy publiczności nie chciały się rozjechać przed otrzymaniem wiadomości z tego okręgu.

Zielone Świątki.

W ręście wielkich świąt, obchodzonych w Polsce bardzo uroczyste, jedno z pierwszych miejsc zajmują Zielone Świątki. Przypadają one zazwyczaj w maju, w najpiękniejszą wiosnę, kiedy ziemia najdłużej się w całym przepychu rozwijała, piękność i to Zielonym Świątkom temu więcej dodaje uroku.

W Polsce Zielone Świątki były zawsze bardzo uroczyste obchodzone. Jeszcze w czasach pogańskich święcono o tym czasie nadzieję „Nowego lata”. Było to w całym znaczeniu święto ludowe. Przyroda przywodziła najpiękniejszą szatę, młyny smutku słowem, młyny rozczarowania wiosenne, w serca wstępowała nadzieja, napinając się radością i wdzięcznością. Już niedługo i głód utracił panowanie, matka przyroda wspominała na niedaleko swoje — już i bydlęko znajdowało powrocie na błonia.

Zielone Świątki zatem, to uroczystość głównie rolników i pasterskich, z niemi są cieszyli się wszyscy.

Kiedy zaś z przyjęciem wiary chrześcijańskiej ustalił uroczystości pogańskie, przeniesiono to do zwolnienia Kościoła niektóre obrzędy na pamiątkowe dni chrześcijańskie. Tak i uroczystość „Nowego lata” połączone z pamiątką zesłania Ducha św. Zatem tak, jak przedtem, tak i teraz, w tym dniu domy i mieszkanka nasze słoneczniemi gozłami brzojszy, olaszny, przystajamy je w kwiaty, jakie daje wiosna. Podłogi i ściany wysypujemy sielonym tatarakiem, świeżymi i kwiatami. Majowy aszpek też zieleni rozedochi się wszędzie, przepielając kościoły, mieszkanka i podwórka. W niektórych domach dzień ten obchodził się powtórnym święceniem, a nieraz baby i masurki wielkonożne dochodzą się aż do Świąt.

W niektórych okolicach Polski, a zwłaszcza w okolicy jeziora Gopla i leżącej nad niem starożytny Kruszwica, obchodzą rolnicy granice swych pól z uroczystym śpiewem, niósąc obrak Bogorodzie i chorągiew kościelną. Młodzież wioskowska, sąjmując się pasterskiem, oprowadza po wsi i do dworu przystojnym w śleń woli i otrzymuje wesołe podarki na biesiadę, którą potem w gaju lub na błoni, zawsze pod gołem niebem, wyprawia. Ten miesiąc — pisa jeden z dawnych „szarych oszajów” — niekiedy słowem, ale i wszelki rodzaj zwierząt, ptactwa, ryb, swoją rozweśla i cieszy słowem, albowiem na polu, w gajach, adach, ogrodach i łakach różnym kłosem i urodzajami wszystkie ozdabia świat, każdego cięśnią i karmię”. Huśtawki, urządzone przez lud na Wielkanie, zwykle jeszcze słoń do zabawy w Zielone Świątki.

Wycieczka na Bielany.

(Impresja redakcyjna.)

Pisać impresję o Bielanach naszuje po Ignacowym henkle, na to trebaby iść nadludzkich i naddzielnikarskich nerwów. Ale co robić, kiedy redaktor grzeźnie prosi:

Pier pan szara, albo do stu tysięcy Ignaców powie, żeś pan fuzeł.

Wpę pęję, rozpamiętywając, jak to szesłym rokiem, jeszcze za panowania Ignacowego, było na Bielanach.

Moi państwo! Jak Ignac upadł, to chyba wszystko się do cna zepsowało! Tak i tradycja Bielan upadła. Niegdyś miejsce rozrywki dla mieszczan, a nawet i dla panów, który gwoili hecy

w karetach tam jężdżali, dziś stały się Bielany w dzień Zielonych Świątek sekródowiskiem plebsu, ale nie tego zorganizowanego plebsu, aśmiego tła i celu swę zabawy, jeno tych szarodich, bezduśnych mas, które z równą gapiowatością, gotowe są patrzeć się na porzecz Napoleona, jak i na malpę przebraną za Napoleona w budle na Zwierzyniecu. Bo tu i tam jest Napoleon — a czy w trumnie, czy w malpiej skórze, c'est tout egal!

Z kmotkami, którzy swą wosy w odświętną przystroik zieleń, targ się łatwo dobiła. Na furę walsła 15 osób, każda dala mu seńskię i sielan-kowy omobias naka w tumanach karsu, pódęć ku kodołowi, a potem przez Polowę i Pragę-raty aż do tła Bielskiej góry. Jęzda odbyła się wesoło. Śiermięzi antonielowi jęzją się na oślep, jak niedawno samochody z Paryża do Madrytu, bo trzeba pokazać mejskim gawrom, że tak Pręgoralska lub Cholerzyńska kobyla nie wypada szroce z pod ogona.

Wieksość wycieczkowiczów wysiada u stóp góry, tam gdzie struma śiękła na jej szczyt powłó. Kwadrans drapania się wystarcza, o ile dlanthropia drugiego kwadransu czasu ci nie zabiera. Bo co parę kroków dala przynajmniej tak ję-kliwie o zmilowanie i o centka na dusze emarlet w wreszcie, że wianus duży szabinu byś zapredał, aby tam, niernie, ci dusze za onych dalszów intencją z mak czysowych wybić.

Na szczyty góry tiumy. Nie to kłermaz, ni wiec ludowy, ni odpuśt, ni inne jakie śbiegowski. Uwagę przykrywają przedewszystkiem budy, gdzie na tancie plęśnią jeden i drugi obłęży-świat pokazuje drogę cudowności. Potem nęć stragany, nie tyle czystości, co jakolwiek furaz i landelnych świecidełek. Wszystko tam świe-dzi — na klepanie — promysły. Najpiękniejszą iajbiedę kęję. Deszczowstów Edwarda XIII von Eschlingendörsthenkenkenachen-fritadonewetter nie zastawi ci ednowielęgi kombinacji na kwadrantowa rozodnie żółdaka i dokowyt nleży kilek, jak tu na tych straganach miako, plęzek ze serem, niedziarzę jeszcze włosa, kłusta jak węgore pod jęśien kielbasa, rodu-klewik i erzechy, pnie wyblake od słońca i kileki dmiertelna nadstawane migasłami, to tylko parę apetytelnich numerów z nieukochano-go sąpiselctwa takiego przyszednego truciela. A jednak widać ludzi co se wszystkich tych specyafów po kolei kostowali, aby — wszystkie naraz zwroćli.

Wogóle takie huśtawki — nazwałbym ją purgatorem — działają bardzo szkodliwie na organizm, dając niekiedy kontrastne obstarstw i konsumstwu, które się to niepożądanie rozsalają koło wszelkiego dła i kwasniami od pomy i jęmni siemniczanych. Nlema na świecie Towarystwa ratunkowego, któreby umiało panu stworzenia tak gruntownie przepłukać żołądek, jak to czynią bielskie huśtawki!

Wracając już, gdy jakiś głos szczerzoliwy wstrząsnął moim krocki.

„Klebski! święte z prawdziwego mięsa końskiego!” — wykrzykiwał kleparskim tonem prepo-kłowski krowoderski autoramutem.

— To są klebski i z nieprawdziwej koni-

— Wkrótce za Adryana, tak szuchwała i tak dumna, zmuszona będzie prosić o przebaczenie... i to jeszcze mnie.

Stary lokaj otworzył podwoje i oszanił:

— Księżka d'Aigrigny!

— Jeżeli przejdzie panna Cardoville — rzekła księżka do pani Grivols — poprosi ją, aby chwilę naczekała.

— Dobrze pani — odpowiedziała ochmatrany, wychodząc razem z lokajem.

Księżka, Saint-Dieler i księżka d'Aigrigny pozostali sami.

V.

Spisek.

Zatwo kasty ogólnie, że margrabia d'Aigrigny był tą osobą, którąmąj się widzieli przy ulicy Urzynyów; był to ów przystojny męczyzna, który stamąd przed trezma młoiąciami odjechał do Reymu.

Margrabia, w grubej żalobie, ubrany był za zwykłą sobie szaranością.

Dalszy ciąg nastąpi.

Nowy Żyd wiczyzny tułacz

Wielki Eugeniusz Huz
opracował Walery Tomicki.

Ciąg dalszy.

Pani Saint-Dieler, siedząc przy wielkim biurku, kochająca pieszczotami kilka listów, gdyż prowadziła bardzo rześką, różnorodną korespondencję. Podłóżka, tak około czterdzielatek, młodej, była jeszcze piękna, a latami kłóć jej na brzoła szczy, ale katalistnie się wydawała w czarnej teści. Na głowie czepeczek bardzo prosty, przesyłający popielatą wstążką, pozwalał widzieć włosy blond, gładko ułożone.

Ja pierwszym wejściem odeszła każdego jej niożenie, znanionegoż zarazem godność i prostotę; nspóźnie szukałaby wtedy w tej dysononii, pełnej skrzychu spokojnej, słów miłotnego życia, widząc je za naturalną powagę, skromną, nikłby nie wierzył, że to była bohaterka tylu

miłosnych awantur. Przy każdym nleco za lekkiem siewku, na jej twarzy malowało się natychmiast bolesne, niewinne nadsiewienie, potem obrażona wydziłność i wzgardliwy półkownik.

Zresztą w razie potrzeby uśmiech kęśnej był jeszcze pełen wdzięku, a nawet awdniczej szczerości; jej wielkie oko błękitne umiała jeszcze być czułym i pieszczotliwym; lecz niechby się kto poważny pódrażnił jej dumę, sprzeciwił jej woli, lub oskodził jej interesom i było tylko mogła, bez skompromitowania się, wybuchnąć gniewem, wtedy twarz jej, zwykła pogodna, poważna, niawidła smutku, nieprzebieżaną słodkowied. W tej chwili pani Grivols weszła do gabinetu kęśnej, trzymając w ręku raport, który jej doręczyła Floryna, raport o poranku Adryanny Cardoville.

Pani Grivols od dwudziestu lat była w służbie u kęśnej Saint-Dieler; wiedziała ona o wszystkim, co pokojowa poufna może i powinna wiedzieć o swej pani, gdy ta była bardzo samotna. Czy księżka z dobrej woli zachowywała przy sobie te świadka swych wszystkich błędów młotnych? O tem w ogólnie nie wiedziiano. To pewna, że pani Grivols miała u kęśnej Saint-

Dieler wielkie przywileje i że raczej uważana była za jej towarzyszkę, niż za pokojówkę.

— Oto są kartki Floryny, proszę pani — rzekła pani Grivols, oddając księżnej papier.

— Prejreż je zaraz! — odpowiedziała księżka — lecz moja szlustrzenia ma tu przejsć. — Pódczas konfrontacji, na której to ma być obecna, zaprowadzi do jej pawilonu osobę, która ma tu niebawem przejsć i która odemnie kapita o ciebie.

— Dobrze, proszę pani.

Ten jęgonadł spisek dokładnie inwentars wszystkich, co się znajduje w pawilonie, zajmowanym przez Adryannę. Dopłynęła, aby nie nie opuszczone; to rzecz bardzo ważna.

— Tak, pani... lecz gdy Zorsetta lub Hebe operadł się sechą?

— Bądź spokojna! męczyzna, mający obowiązek spisanja inwentars, ma taką powagę, że gdy dlewszycia te posażą go, nie osmleli są sprzeciwić. Staraj się zwracać jego uwagę na wszystko, co może potwierdzić pogłoski, które ed niawskiego czasu rozpuchają.

Nlech księżka pani będzie spokojna, że pogłoski mają teraz moc prawdy.

poleca w wielkim wyborze kompletne urządzenia pokoi sypialnych, jadalnych, salonów itp. Sofy wszelkiego rodzaju, materace, poduszki, kołdry, dywany, chodniki, portyery, firanki, kapy na łóżka, serwety na stoły i t. p.

191

AGAGAZA MEBL SZCZEPANA ŁOJKA

w Krakowie, ulica Szpitalna Nr. 34, naprzeciw teatru, Telefon Nr. 738.

KAPELUSZE

w wielkim wyborze poleca po cenach niskich. Przyjmuje również wszelkie reperacje, praszowania, przebarbiania kapeluszy mekskich, damskich i dziecięcych. (Firma zwraca uwagę Szan P. T. Publiku na to, że w naszym jej interesie na dokładny adres)

ANTONI AROSZ

w Krakowie, przy ulicy Sławkowskiej Nr. 11 (obok Grand Hotelu)

Pijże „Wason“ przed kielbasą! — Po kielbasie napijwasie!
zdrowej i silnej wódeczki
w „Probierni“ Marczyńskiego, ulica Floryańska 32.
Na miary i kieliszki. Ceny nadzwyczaj niskie!
W Fabryce na Zwierzyncu w „Pałacu“ jeszcze taniej. — Telefon Nr. 77 i Nr. 605.

